

OPERA

Ł O D Z K A

RUGGIERO LEONCAVALLO

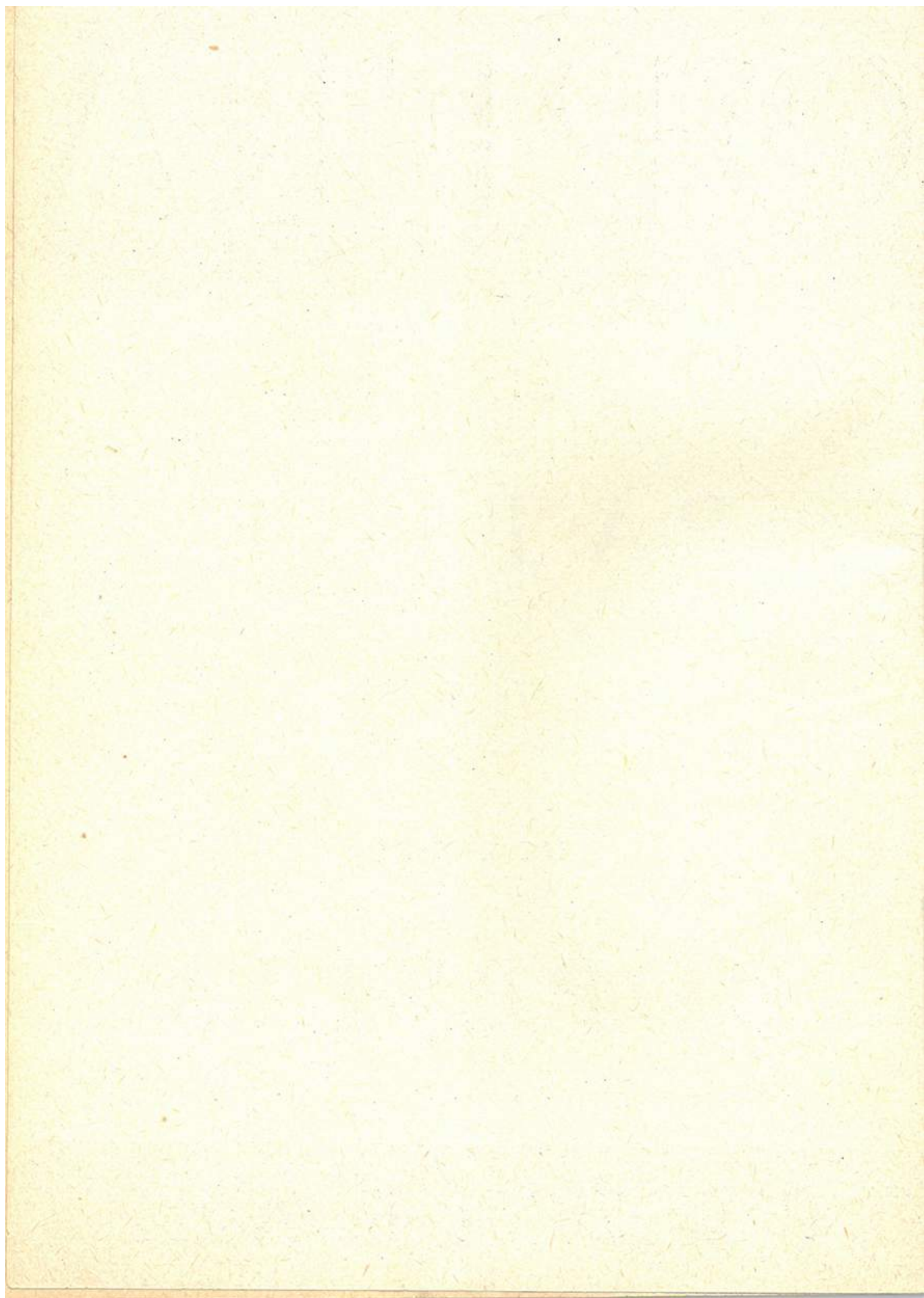
PAJACE

Cyfrowe Muzeum Teatru Wielkiego w Łodzi

LEO DELIBES

COPPELIA

PROGRAM

O P E R A Ł Ó D Z K A

Dyrekcja i Kierownictwo Artystyczne
DR ZYGMUNT LATOSZEWSKI — TADEUSZ LASKOWSKI

RUGGIERO LEONCAVALLO

P A J A C E

Opera w 2 aktach

*

*

*

LÉO DELIBES

C O P P E L I A

Balet fantastyczny w 2 aktach

PREMIERA — 26 LISTOPADA 1962 R.

RUGGIERO LEONCAVALLO

O WERYZMIE I „PAJACACH“ LEONCAVALLA

W dziedzinie zjawisk kulturalnych można zaobserwować procesy tzw. przyływów i odpływów kierunków czy prądów.

Prądy te raz literackie, raz ściśle estetyczne, raz wreszcie filozoficzno-światopoglądowe, badane czy to z perspektywy, czy retrospektywnie bardzo się między sobą różnią, posiadając zgoła odmienne wartości i zawartości treściowe. Niekiedy są ze sobą krańcowo sprzeczne i stanowią wzajemne reakcje aż do wyraźnych protestów włącznie...

Takim protestem i reakcją, a nawet w pewnym stopniu i sensie rodzajem samoobrony przeciwko tyranii wagneryzmu był impresjonizm, kierunek — jak wiadomo — wywodzący się z francuskiego malarstwa. Analogicznie ma się sprawa z włoskim weryzmem; jego źródła i genezy należy szukać — w literaturze. Rozwiniął się co prawda najbardziej w muzyce operowej ale jego „dojrzałe owoce“ znaleźć można i w malarstwie, a nawet w rzeźbie...

Najpierw tedy był weryzm literacki, a po nim dopiero muzyczny. Oto pewne, nieliczne zresztą grono włoskich pisarzy reprezentujące wspólne cele artystyczne, wydało w 1880 roku w Mediolanie rodzaj publicznego manifestu, w którym zapowiadano nowy kierunek w sztuce i w literaturze. Postulowano, że odtąd źródłem i bodźcem ich twórczości będzie jedynie obiektywna rzeczywistość, pozbawiona liryzmu i jakichkolwiek elementów fantazji. Że — motywowano dalej — ostatecznym celem i ideałem nowego prądu będzie ukazwanie prawdy, stąd nazwa — weryzm, kierunek werystyczny... Wyznawcy weryzmu postanowili więc opierać się na autentyczmie ludzkich wydarzeń. Tematem tej twórczości stała się bezwzględna, naga rzeczywistość i to zaczerpnięta z życia ludu oraz jego codziennych konfliktów. A więc bliskie pokrewieństwo z modnym wówczas naturalizmem — z Balzakiem czy Zolą a w dalszej kolejności z Dostojewskim. Weryści tedy w utworach swoich postanowili ukazywać dolę, a raczej niedolę warstw niższych, mieszczan i ludu, ze szczególnym upodobaniem opisując życie chłopów sycylijskich.

Najbardziej znanym pisarzem — werystą był Giovanni Verga (1840—1922) oraz teoretyk tego kierunku Luigi Capuana (1839—1915). Pierwszy z nich pisał niedługie opowiadania i nowele z życia, z których jedno „Rycerskość wieśniacza“ („Cavalleria Rusticana“) przerobił na dramat sceniczny pod tym samym tytułem. Sztuka obiegiła wiele scen włoskich — wszędzie wstrząsając do głębi widzami, tym bardziej, że w głównej roli kobiecej, skrzywdzonej Santuzzy, występowała genialna tragiczka — Eleonora Duse. Drugi zaś „wódz werystów“ Luigi Capuana kroczący śladami Balzaka, w swojej pisarskiej działalności obejmującej i poezję, i powieść i krytykę literacką propagował tezy skrajnego realizmu a właściwie już „czysty naturalizm“.

Najlepsza i najobszerniejsza jego powieść „Margrabia di Roccaverdina“ — (ukazała się ostatnio w przekładzie polskim) jest po prostu w szacie literackiej rodzajem „naukowego studium zbrodni i wyrzutów sumienia“. Nic więc dziwnego, że tak u Vergi jak i u Capuany natrafiamy dość często na nuty ponurego pesymizmu niekiedy graniczącego ze ślepym fatalizmem.

Przejdźmy teraz na formu włoskiej sztuki operowej. W końcu 19 wieku wielka twórczość Verdi'ego była już zamkniętą przeszłością. Terazniejszość miała się dopiero objawić. Konkretnym i decydującym wydarzeniem w tym względzie było ogłoszenie przez mediolańską muzyczną firmę wydawniczą „Sonzogno“ (od dawna rwalizującą z drugą starszą firmą Ricordi) konkursu na jednoaktową operę. Owa jednoaktowość była podstawowym warunkiem konkursu. W konkursie tym „palme

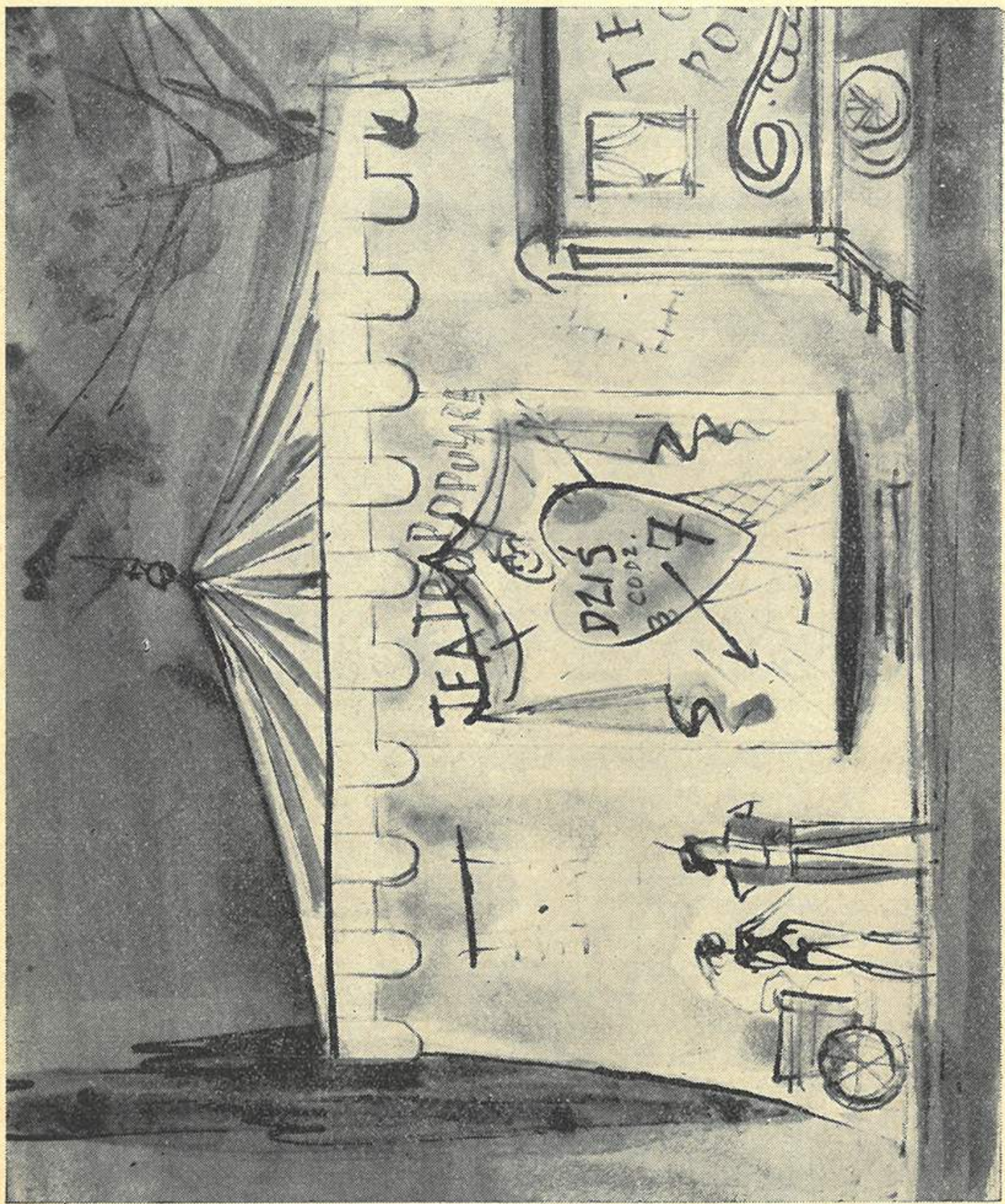

Szkic kostiumu Neddy (J. Rachwalski)

zwycięstwa“ zdobył Pietro Mascagni za operę „Cavalleria Rusticana“, której treść stanowiła znana już powszechnie sztuka sceniczna Giovanni Vergi. Nowa opera wystawiona w 1890 roku osiągnęła oszałamiający sukces: wszystkie sceny operowe w Europie prześcigały się w jej wystawieniu. Dość powiedzieć, że zaledwie w kilka miesięcy po włoskiej premierze „Rycerskość wieśniacza“ wstawiła również Opera Warszawska. Na ten sam konkurs złożył swą pracę Ruggiero Leoncavallo w postaci opery „Pajace“. Ponieważ nie spełniła ona warunków (jednoaktowości!) nie wchodziła w ogóle w rachubę przy ocenie jury. Jednak firma Ricordi zaopiekowała się operą Leoncavalla wtedy zgoła nieznanego jeszcze kompozytora — przyczyniając się do jej wystawienia i to pod dyktando Toscanini'ego. Na tym miejscu wypada kilka słów poświęcić zarówno operze „Pajace“ jak i jej twórcy.

Jeden z biografów Leoncavalla tak pisze o kompozytorze: „Ciernistą drogę przejść musiał, zwłaszcza w początkach swojej kariery; doświadczył po kolei biedy i poniżenia; w poszukiwaniu pracy tułał się po szerokim świecie doznając wielu niepowodzeń i gorzkich rozczarowań“. Leoncavallo urodził się w Neapolu, tam też ukończył studia muzyczne w miejscowym konserwatorium. „Dla chleba“ zmuszony był udzielać lekcji muzyki na dalekiej obczyźnie. Dotarł aż do Kairu, a postradawszy tam pracę i źródła dochodu grał jako pianista w jednej, wcale nie pierwszorzędnej paryskiej kawiarence. Dopiero „Pajace“ i Ricordi zlikwidowali w życiu Leoncavalla troski i kłopoty życiowe. Kiedy zdecydował się napisać na ów konkurs operę — zastanawiał się nad wyborem libretta. Radził się w tej sprawie ojca, który był prawnikiem i ten poradził synowi, aby przejrzał stare sądowe kroniki, w nich z pewnością natrafi na interesujący temat. Tak się też stało. Z pozostałych teczek spraw kryminalnych wyczytał młody Leoncavallo o pewnym tragicznym zdarzeniu, które miało miejsce w Montalto, Poł. Włochy w 1865 roku. I tak ze sprawy sądowej powstało arcydzieło sceniczne opera „Pajace“.

Olbrzymie powodzenie dzieła otworzyło kompozytorowi sceny całej Europy! Mógł teraz komponować spokojnie! Pisał więc operę za operą, ale żadna z nich nie zdobyła ani takiej artystycznej rangi ani takiego sukcesu jak „Pajace“. Jako twórca „Pajaców“ był zapraszany w charakterze dyrygenta. Pół świata objechał, dyrygując swoje dzieła, oczywiście głównie sławną operę „Pajace“. W roku 1903 odwiedził też Warszawę. Pozostawił w swej spuściźnie kilkanaście oper między innymi „Cyganerię“, „Zazę“, „Króla Edypa“, jeden balet, jeden poemat symfoniczny, wiele pieśni z których na zawsze wszedł do skarbcza wokalistyki „Poranek“, a także piękny utwór, dedykowany tenorowi Caruso —

Szkic dekoracji do opery „Pajace” (J. Rachwański)

RUGGIERO LEONCIVALLO

PAJACIE

Opera w 2 aktach. Libretto napisał kompozytor

Osoby:

Canio — pajac, właściciel wędrownego cyrku	{ JERZY ORLOWSKI ROMUALD SPYCHAŁSKI
Nedda — „Colombina“, jego żona	{ DELFINA AMBROZIAK WERONIKA KUŹMIŃSKA JADWIGA PIETRASZKIEWICZ LIDIA SKOWRON
Tonio — komediant	{ ZBIGNIEW STUDLER MARLAN WOŹNICZKO
Beppo — „Arlekin“, komediant	{ JERZY ANTEPOWICZ ANTONI DROHOMIRECKI EUGENIUSZ SZYNKARSKI
Silvio — wieśniak	{ JERZY ARTYSZ STANISŁAW HEIMBERGER EUGENIUSZ NIZIOŁ
Wiesniacy	{ WŁADYSŁAW WDOWICKI ROMAN OSIŃSKI STEFAN RÓŻAŃSKI RYSZARD NOWALIŃSKI LUDWIK KROGULSKI

Wiesniacy, Wiesniaczki. Rzecz dzieje się w Kalabrii w r. 1865.

Przygotowanie chóru
MIECZYŚLAW RYMARCZYK
Przygotowanie solistów
RAJMUND AMBROZIAK
EWA MIKUCKA
TAMARA SAMUJŁO

ORKIESTRA I CHÓR OPERY ŁÓDZKIEJ
Kierownictwo muzyczne — DR ZYGMUNT LATOSZEWSKI
Inscenizacja i reżyseria — EMIL CHABERSKI
Układ choreograficzny — FELIKS PARNELL
Scenografia — JÓZEF RACHWAŁSKI
Dyrygenci — DR ZYGMUNT LATOSZEWSKI,
MIECZYŚLAW WOJCIECHOWSKI

Asystent reżysera
RYSZARD NOWALIŃSKI
Inspicjent
KAZIMIERZ CYBULSKI

Szkic kostiumu Cania (J. Rachwański)

„Dwie Serenady“. Skoro wspomnieliśmy nazwisko największego śpiewaka tej epoki — to warto wspomnieć, że partię Cania w „Pajacach“ Caruso zaliczał do najulubieńszych. Najwybitniejszym polskim odtwórcą i wykonawcą bohatera „Pajaców“ był niezapomniany tenor Stanisław Gruszczyński. Werystami — kompozytorami, oprócz dwóch „sztańdardowych“ Mascagniego i Leoncavalla, byli jeszcze we Włoszech: Umberto Giordano, najwybitniejszy ze wszystkich werystów — Puccini, następnie Wolff Ferrari, Francesco Cilea, a poza włoskami — Eugeniusz d'Albert, zwłaszcza w swojej operze „Niziny“ („Tiefland“). Dla ścisłości dodać tu jeszcze wypada nazwisko kompozytora francuskiego Alfreda Bruneau (1857—1934), którego pięć oper skomponowanych do tekstów według powieści Emila Zoli (Braneau, mówiąc nawiasem był przyjacielem Zoli) są typowym przykładem naturalizmu francuskiego w muzyce.

Dawniej — w ciągu jednego wieczora wystawiano „Pajace“ razem z „Rycerskością Wieśniaczą“. Ostatnio zaś nie tylko u nas (zagranicą również) gra się je oddzielnie uzupełniając baletem. Tak samo uczyniła i Opera Łódzka.

Z pewnością zyska na tym całość spektaklu i po tragedii pełnej emocji — publiczność otrzyma dla odprężenia dzieło lekkie, pełne wdzięku, jeden z najlepszych baletów repertuaru europejskiego — „Coppelię“ Delibes'a.

* * *

Kompozytora francuskiego Leô Delibes'a (1836—1891) znamy z granej u nas obecnie opery „Lakmè“.

Delibes studia muzyczne odbywał w paryskim konserwatorium, a po ich ukończeniu przez długi szereg lat pracował kolejno jako organista, dyrygent chórów Opery Paryskiej i dostawca muzyki estradowo-operetkowo-baletowej dla mniejszych i większych teatrzyków francuskiej stolicy. Widząc światowy sukces baletu „Giselle“ swego nauczyciela Adolfa Adama, Delibes postanowił poświęcić się także kompozycji baletów. Napisał ich kilka. Największą sławę zdobył jednak jego balet „Coppelia“, do którego treść zaczerpnął Delibes z bajek E. T. A. Hoffmana. „Coppelia“ jest właściwie satyrą na ogólnie rozpowszechnioną w ubiegłym stuleciu wiarę i marzenie o ożywieniu lalek — ludzkim życiem. Popularność tego baletu zaczęła się od dnia, a właściwie wieczora premiery, która odbyła się na scenie Wielkiej Opery w Paryżu — 25 maja 1870 roku. Niewiele już lat potrzeba, ażeby żywot „Coppeli“ zawarł się w okresie jednego wieku, a wiadomo: dzieła

LÉO DELIBES (1836—1891)

sztuki, które potrafią przetrwać czasokres stu lat, kwalifikują się same do... skarbnicy najlepszych w swoim rodzaju.

Tak więc Opera Łódzka, łącząc w jednym wieczorze „Pajace“ z „Coppelią“ łączy dwa dzieła bardzo popularne zawdzięczające sławę niezaprzeczalnym wartościom artystycznym ich muzyki i atrakcyjności ich akcji scenicznej.

BOLESŁAW BUSIAKIEWICZ

STRESZCZENIE LIBRETTA

Akt pierwszy

Rzecz dzieje się w Kalabrii. Mieszkańcy miasteczka zbierają się koło wozu wędrownych komediantów. Z wozu wychodzą Canio i Nedda zapraszając publiczność na sztukę, którą odegrają tego samego wieczoru. Będzie to niezwykle wstrząsające widowisko. Następnie Canio idzie do wsi, wieśniacy rozchodzą się do swych zajęć, a Nedda zostaje sama. Podchodzi do niej Tonio i korzysta ze sposobności, aby jej wyznać miłość. Nedda karci jego zuchwalstwo uderzając go w twarz szpicrutą. Tonio odchodzi przysięgając zemstę. Wchodzi Silvio, wieśniak, którego łączy z Neddą tajemna miłość i namawia ją do wspólnej ucieczki. Nedda w pierwszej chwili odmawia, później jednak obiecuje, że spotka się z nim najbliższej nocy. Rozmowę ich podsłuchał Tonio i odchodzi, aby ostrzec Cania. Idzie po niego do gospody i wraca z nim razem. Silvio ucieka, ale Canio rzuca się na żonę z nożem i grozi, że ją zabije, jeśli mu nie wyjawi nazwiska kochanka. Komedianci przypominają zazdrosnemu mężowi o mającym się odbyć przedstawieniu i pozornie go uspakajają, ale w sercu Cania wre wściekłość.

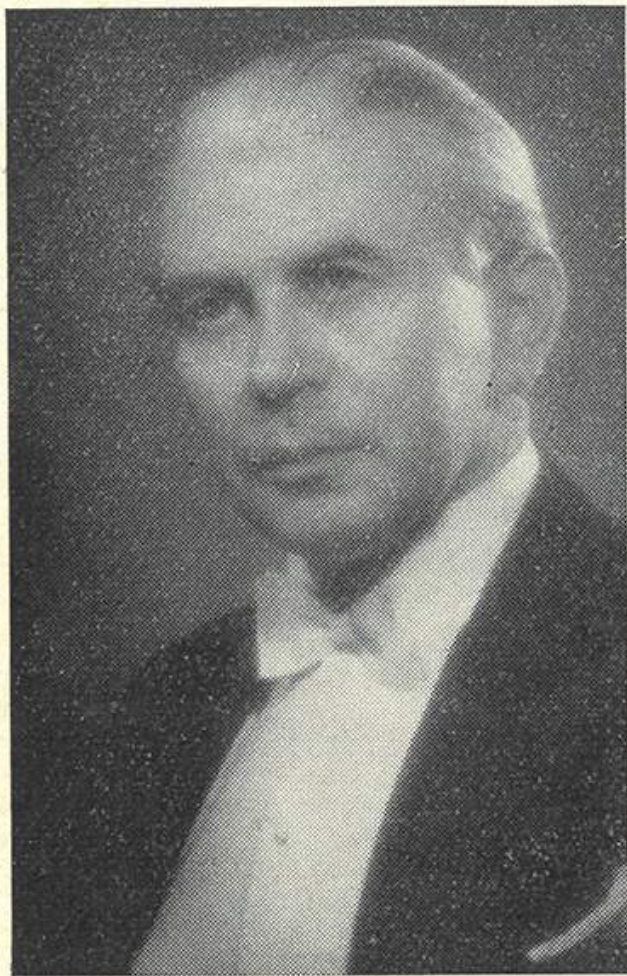
Akt drugi

Mieszkańcy miasteczka, spragnieni widowiska zbierają się tłumnie, zajmując przygotowane dla nich ławki. Niebawem rozpocznie się przedstawienie. Przed kurtynę wychodzi jeden z aktorów — Tonio i śpiewa prolog. Mówi w nim, że komedianci mają także ludzkie serca, że przeżywają takie same radości i smutki jak inni ludzie. Przedstawienie rozpoczyna się. Sztuka opowiada o zazdrosnym mężu, który wraca niespodziewanie do domu dowiedziawszy się, że jego żona zaprosiła jakiegoś mężczyznę na kolację. Gość wyskakuje przez okno, ale zazdrosny mąż obsypuje żonę gradem wymysłów. W grze swojej Canio zachowuje się tak, jak by powodowały nim prawdziwe uczucia. Publiczność zaczyna się niepokoić. Canio chwyta leżący na stole nóż i wbija go w serce Neddy. Na jej ratunek biegnie Silvio, którego również zabija zazdrosny mąż. Publiczność patrzy na niego z przerażeniem, ale komediant oświadcza spokojnie: „Sztuka skończona, moi państwo“.

KAROL STROMENGER

„Przewodnik Operowy“

DYREKCJA I KIEROWNICTWO ARTYSTYCZNE

Dr ZYGMUNT LATOSZEWSKI

TADEUSZ LASKOWSKI

STRESZCZENIE

Plac w małym miasteczku. Na balkonie domu Coppeliusa siedzi śliczna dziewczyna, rzekomo córka mechanika i czyta książkę. Młode dziewczę z miasteczka, Swanilda, podejrzewa swego narzeczonego Franciszka, że zalotnie spogląda w stronę panienki z balkonu. Franciszek zapewnia Swanildę o swej niezmiennej i wiernej miłości mimo, iż istotnie z zaciekawieniem obserwuje dom dr Coppeliusa. Zresztą nie on jeden; cała rozbawiona i roztańczona młodzież obserwuje starego dziwaka i jego bardzo dziwny dom — nie traktując jednak zbyt poważnie doktora, mechanika i magika w jednej osobie.

O zmierzchu dr Coppelius ukradkiem wymyka się z domu zamykając drzwi na wszystkie spusty. Młodzież tylko na to czekała. Wreszcie jest okazja, by sobie pożartować ze starego doktora. W ogólnym zamieszaniu Coppelius gubi klucze.

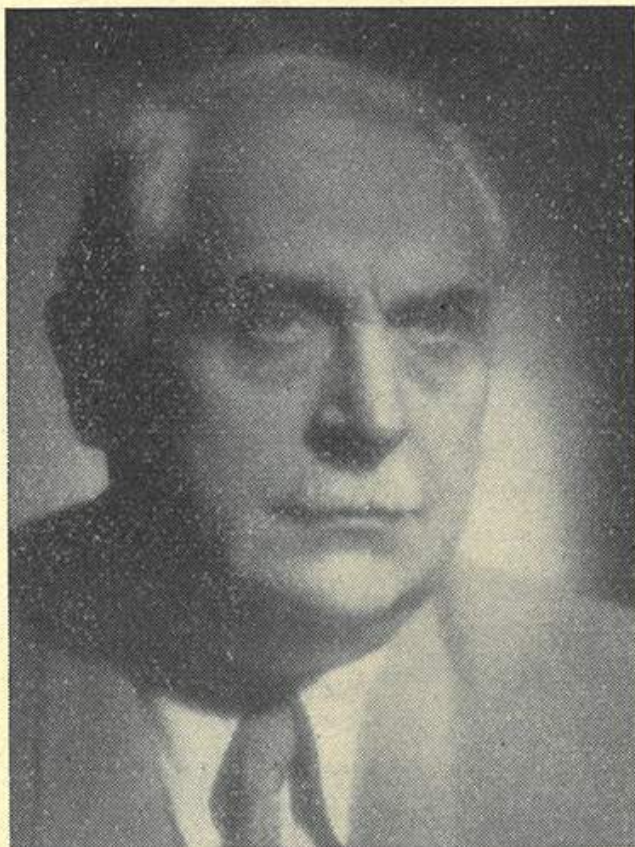
Nic już nie stoi na przeszkodzie by dziewczęta na czele ze Swanildą mogły zaspokoić swą ciekawość i obejrzeć wewnątrz domu doktora. Również Franciszek postanawia przyjrzeć się z bliska Coppelii — pięknej paniencie z balkonu.

Nagle wraca Coppelius. Rozgniewany przepędza dziewczęta, a usiłującego wymknąć się Franciszka zniewala do wypicia czarodziejskiego napoju. Franciszek zapada w głęboki sen, a Coppelius bez przeszkód może przystąpić do swych czarodziejskich praktyk. Celem tych zabiegów jest chęć tchnienia życia w lalkę Coppelię, a osoba uspiętego Franciszka ma być wykorzystana przy tych próbach.

Doktor Coppelius nie przewidział tego, że siedząca opodal lalka to już nie Coppelia, a przebrana w strój lalki Swanilda.

Stary dziwak musiał pogodzić się z faktem, że zdemaskowano jego tajemnicze praktyki i jest niepokieszony. Młodzi — Swanilda i Franciszek — uszczęśliwieni i zakochani w sobie obejmują się czule. Fantastyczną opowieść kończą wspólne tańce pełne ruchu i barwy w których uczestniczy cała młodzież z miasteczka wraz z tajemniczymi lalkami doktora Coppeliusa.

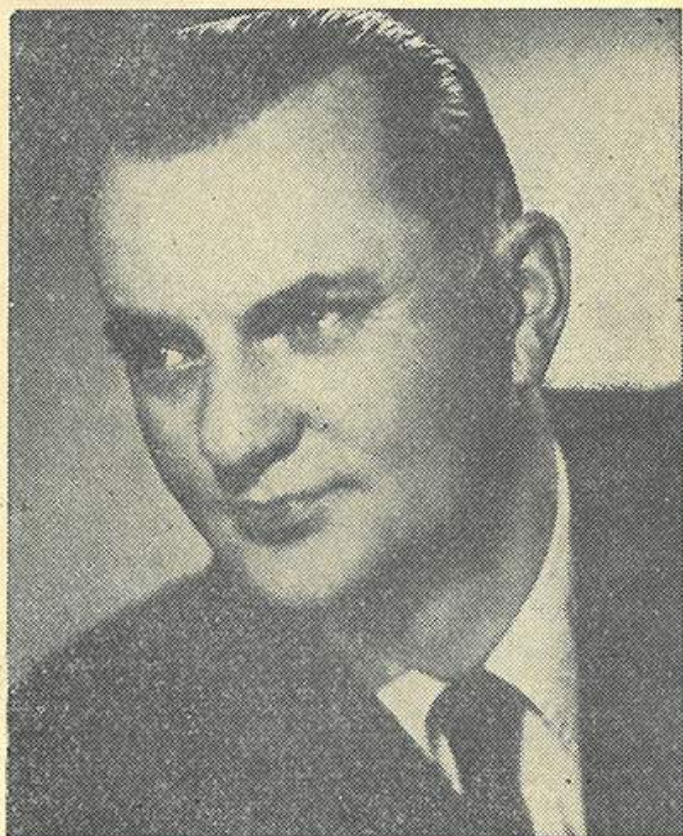
L. J.

EMIL CHABERSKI
Reżyser

MIECZYŚLAW WOJCIECHOWSKI
Dyrygent

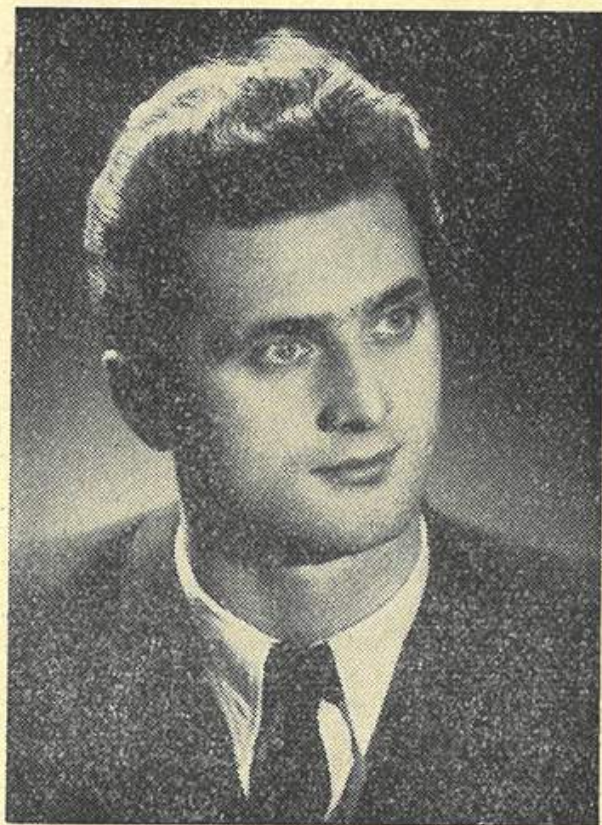

JÓZEF RACHWAŃSKI
Scenograf

FELIKS PARNELL
Choreograf

HALINA KORYTOWSKA
Scenograf

MIECZYŚLAW RYMARCZYK
Kierownik chóru

LÉO DELIBES COPPELIA

Balet fantastyczny w 2 aktach. Scenariusz napisali K. NIUTTER i A. SAINT-LÉON
Adaptacja — FELIKS PARNELL

Osoby:

Dr Coppelius	{ FELIKS PARNELL	{ ALINA BARNOWSKA
Coppelia — lalka	EUGENIUSZ-KOWALCZYK	DONATA BUFNAL
Swanilda	ALINA BARANOWSKA	HALINA KOZIELEWSKA
Przyjaciółka Swanildy	JANINA NIESOBSKA <i>Hobrony</i>	LUCYNA LAKOMOWNA
	KRYSTYNA ZALEWSKA	HANNA SADOWSKA
	HALINA BACHLEDA	ALINA TOMANEK
Koleżanki	BARBARA GARSTKIEWICZ	GERDA ŻMUDZIŃSKA
	BARBARA LELENIEWSKA	JAN NACHSZTER
	JOLANTA MAKIEWICZ	STEFAN PIĄTKOWSKI
Franciszek	KRYSTYNA SAWICKA	EUGENIUSZ-RADUCKI
	WŁODZIMIERZ-TRACZEWSKI	JAN STOLARSKI
Przyjaciel Franciszka	JERZY WLAZŁO	
	JERZY DAMPC	Lalki:
	STANISŁAW DZIUK <i>Hajda</i>	ZYGMUNT SKORZYŃSKI
	ZYGMUNT GALOCH	TADEUSZ WOLIŃSKI
	BERNARD GBYL	DONATA BUFNAL
	WIESŁAW GŁOWACKI	WŁODZIMIERZ SZLĘK
	ADAM ROŻAŁSKI	TADEUSZ BOGUCKI
Fotograf	ANDRZEJ HAJDA	

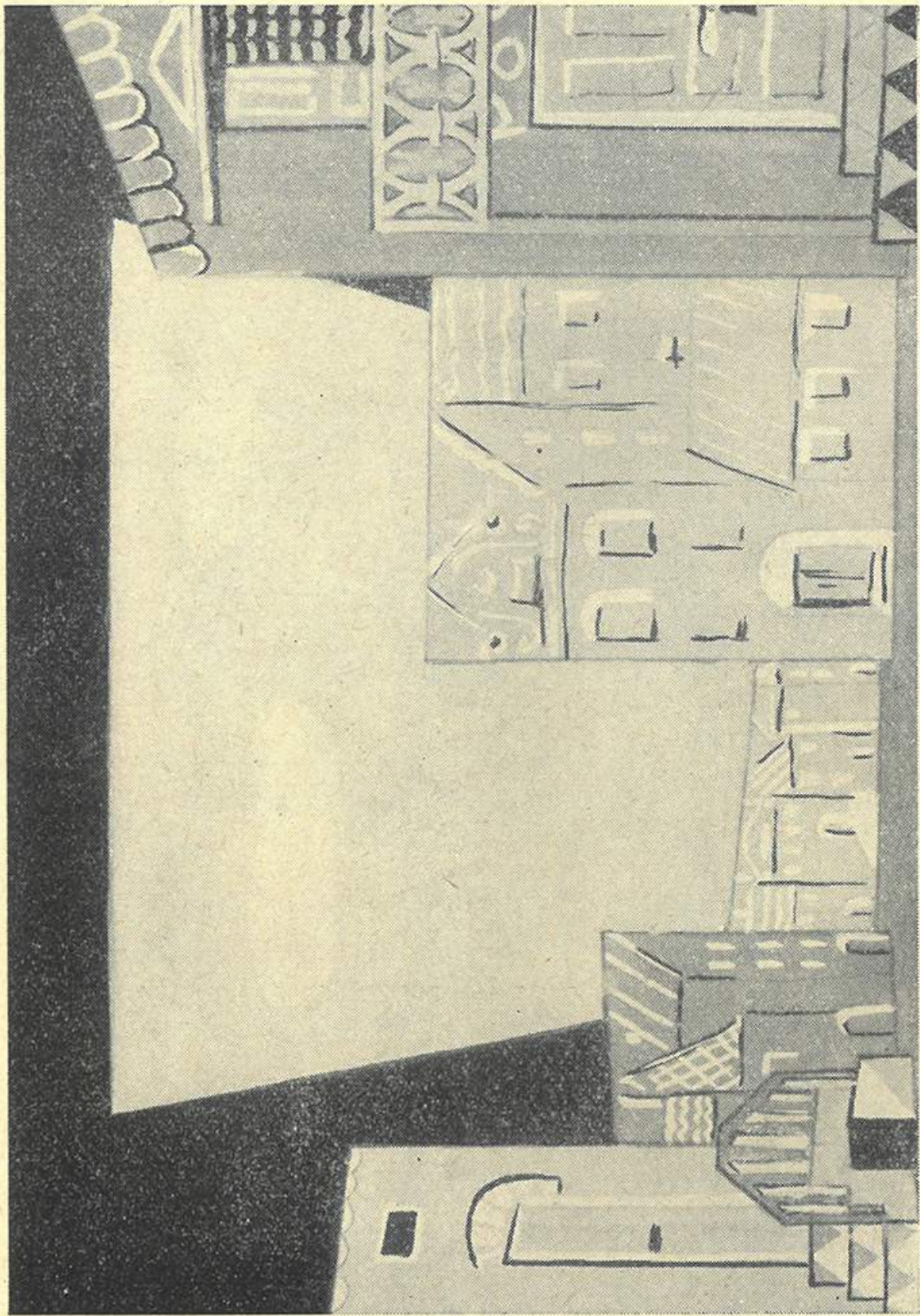
ORKIESTRA I BALET OPERY ŁÓDZKIEJ

Inscenizacja, choreografia i reżyseria — FELIKS PARNELL
Kierownictwo muzyczne — MIECZYŚLAW WOJCIECHOWSKI
Scenografia — HALINA KORYTOWSKA

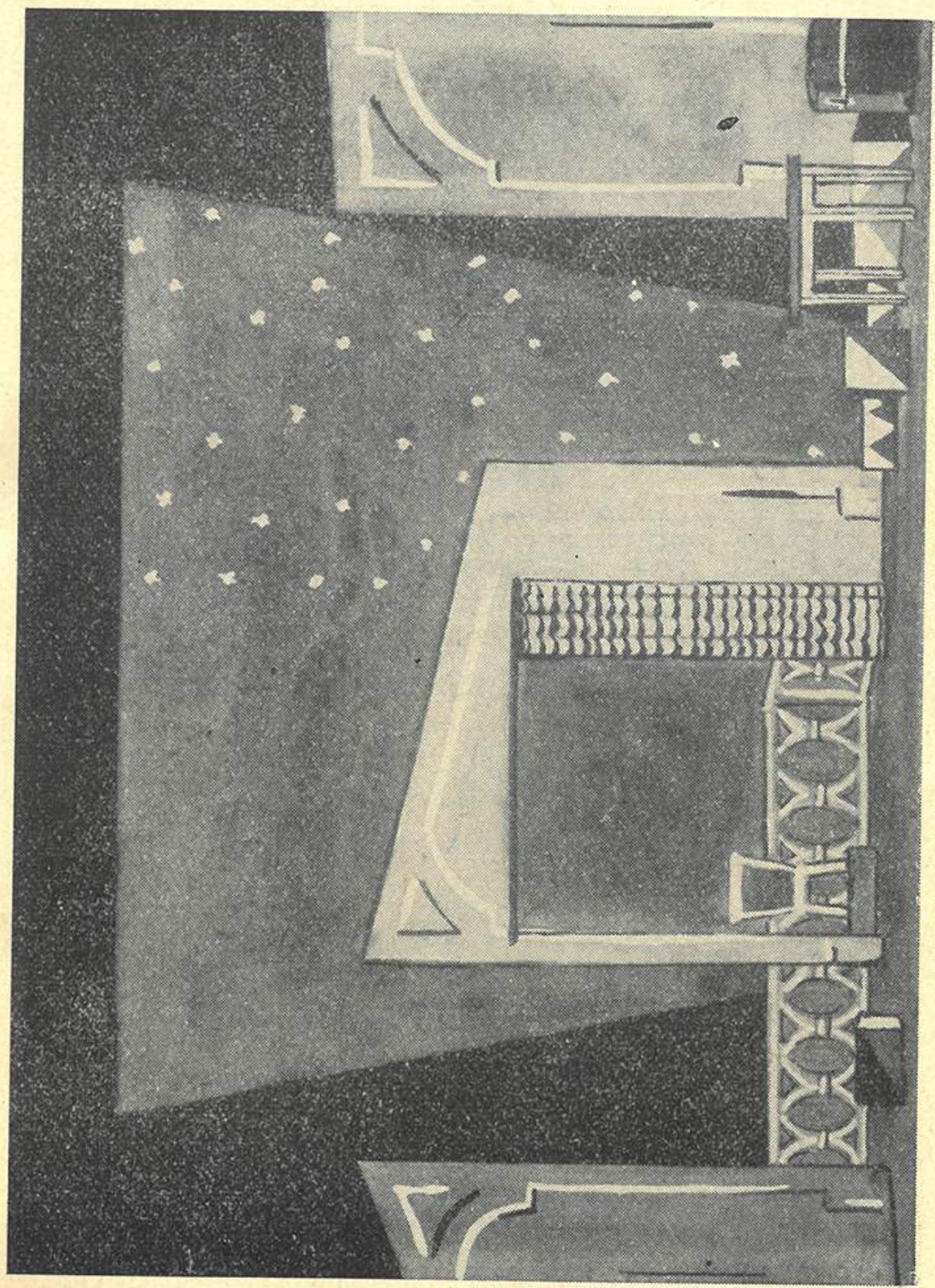
Asystent choreografa — EUGENIUSZ KOWALCZYK Inspicjent — KAZIMIERZ CYBULSKI
Dyrygent — MIECZYŚLAW WOJCIECHOWSKI

Szkic kostiumu Dr Coppeliusa (H. Korytowska)

Szkic dekoracji do baletu „Coppelia” akt I (H. Korytowska)

Škic dekoracji do baletu „Coppelia“ akt II (H. Korytowska)

SOLIŚCI OPERY ŁÓDZKIEJ

SOPRANY

DELFINA AMBROZIAK, JANINA HAMERNIK, WERONIKA KUŹMIŃSKA, EWE-
LINA KWAŚNIEWSKA, JADWIGA PIETRASZKIEWICZ, DANUTA PRUSKA, HA-
LINA ROMANOWSKA, LIDIA SKOWRON, JADWIGA STOCKA, MIROSLAWA
SZTAJKOWSKA.

MEZZO SOPRANY

KRYSTYNA JACKOWSKA, KRYSTYNA KURTIS, MARIA NARKIEWICZ,
IZABELLA STRZAŁKOWSKA.

TENORY

JERZY ANTEPOWICZ, ANTONI DROHOMIRECKI, TADEUSZ KOPACKI, ZDZI-
SŁAW NIKODEM, JERZY ORŁOWSKI, ROMAN OSIŃSKI, STEFAN RÓŻAŃSKI,
ROMUALD SPYCHALSKI, EUGENIUSZ SZYŃKARSKI.

BARYTONY — BASY

JERZY ARTYSZ, TADEUSZ GAWROŃSKI, STANISŁAW HEIMBERGER, ANTONI
MAJAK, MICHAŁ MARCHUT, STANISŁAW MICHOŃSKI, IGOR MIKULIN, EUGE-
NIUSZ NIZIOŁ, RYSZARD NOWALIŃSKI, MARIAN WOŹNICZKO, ANDRZEJ
SACIUK, ZBIGNIEW STUDLER, WŁADYSŁAW WADOWICKI.

ZESPÓŁ BALETOWY OPERY ŁÓDZKIEJ

Kierownik baletu — FELIKS PARNELL

Pedagog baletu — MARIA ŁAPIŃSKA

Asystent choreografa — EUGENIUSZ KOWALCZYK

Soliści

MARIA ŁAPIŃSKA, BARBARA GARSTKIEWICZ, LUCYNA ŁAKOMÓWNA,
JANINA NIESOBSKA, JOANNA SKULTETY, KRYSTYNA ZALEWSKA, GERDA
ZMUDZIŃSKA, JERZY DAMPC, WIESŁAW GŁOWACKI, EUGENIUSZ KOWAL-
CZYK, WŁODZIMIERZ TRACZEWSKI, JERZY WLAZŁO.

Zespół baletowy

HALINA BACHLEDA, ALINA BARANOWSKA, DONATA BUFNAL, HALINA
KOZIELEWSKA, BARBARA LELENIEWSKA, JOLANTA MAKIEWICZ, KRYSTYNA
RYMKIEWICZ, ANNA SADOWSKA, KRYSTYNA SAWICKA, ALINA TOMANEK,
TADEUSZ BOGUCKI, STANISŁAW DZIUK, ZYGMUNT GALOCH, ANDRZEJ
HAJDA, BERNARD GBYL, JAN NACHSZTER, STEFAN PIĄTKOWSKI, EUGE-
NIUSZ RADUCKI, ADAM RÓŻAŁSKI, ZYGMUNT SKORZYŃSKI, JAN STOLAR-
SKI, WŁODZIMIERZ SZŁĘK, TADEUSZ WOLIŃSKI.

ZESPÓŁ CHÓROWY OPERY ŁÓDZKIEJ

Kierownik chóru — MIECZYŚLAW RYMARCZYK

Asystent chórmistrza — MARIAN TOROŃ

Inspektor chóru — RYSZARD ZIELIŃSKI

SOPRANY

KRYSTYNA BAKIEROWSKA, MARIA BARTOSZ, BRONISŁAWA BURZYŃSKA,
DANUTA JAKUBOWSKA, BARBARA JANOWSKA, MARIA KACZMARKIEWICZ,
ANNA KASPERKIEWICZ, JANINA KOPROWSKA, JÓZEFA LIPIŃSKA, ZOFIA
LUKAS, IRENA MALINOWSKA, ALICJA POŁOŃSKA, ZYTA SZCZEPAŃSKA,
ZOFIA WAJNCHOLD, ALINA WALCZAK, IRMA WÓJCIKIEWICZ.

ALTY

ANNA BARCZYŃSKA, ALICJA DERKACZ, DANUTA GÓRNA, ELŻBIETA JE-
ZEWSKA, MIECZYŚLAWA MALISIEWICZ, HALINA OSTROWSKA, GENOWEFA
PANOW, EUGENIA RAJCH, TERESA ŚCIWIARSKA, KRYSTYNA WIECZORKO-
WA, HALINA WINCEL, JADWIGA ZIMNAWODA

TENORY

HENRYK KARPINSKI, HENRYK KŁOSIŃSKI, JULIAN KULIKOWSKI, WŁADY-
ŚLAW KWIATKOWSKI, KAZIMIERZ MISZTELA, TADEUSZ ROMAŃSKI, ROMAN
TASZAKOWSKI, MIECZYŚLAW TRZECIAK, RYSZARD TYCZYŃSKI, JANUSZ
WAŁĘSIŃSKI, RYSZARD ZIELIŃSKI.

BASY

WŁODZIMIERZ BATYCZ, JERZY BANDEL, ZBIGNIEW BOBOWSKI, MARIAN
KALUZIŃSKI, MAREK KALUŻYŃSKI, LUDWIK KROGULSKI, JANUSZ KUNCE,
JERZY LESZCZYŃSKI, KAZIMIERZ NARKIEWICZ, JAN OBRZUT, HENRYK
PASTWIŃSKI, ANTONI PRZESTRZELSKI, PIOTR RAJEWSKI, JERZY SOB CZYŃ-
SKI, TADEUSZ STANIUCHA, MARIAN STEPIEŃ, JÓZEF ŚLEDŹ, MARIAN
TOROŃ.

ZESPÓŁ ORKIESTROWY OPERY ŁÓDZKIEJ

I SKRZYPCE

JAN SZALEK koncertmistrz
EUGENIUSZ PARADOWSKI koncertmistrz
STANISŁAWA GROSBART
BOGDAN GOS
MARIA SIELCZYŃSKA
WIEŚŁAWA SEMOTTUK
ZDZISŁAW BANASZCZYK

II SKRZYPCE

ROMUALD KAŻMIERCZAK
KAZIMIERZ JĘDRZEJEWSKI
KAZIMIERZ KAWCZYŃSKI
MARIAN FAJKOWSKI
MIROŚŁAWA CHODKIEWICZ
WILHELM KOGUT

ALTÓWKI

MARIA WITEK
BRYGIDA PANDER
WIEŚŁAW KOMOROWSKI

WIOLONCZELE

JANUSZ KUBIAK koncertmistrz
RYSZARD ANDRZEJEWSKI
MARIAN GROSCANG

KONTRABASY

KAZIMIERZ GŁUCH
MARIAN DĄBROWSKI
JERZY JARECKI

HARFA

ALICJA CYPKO

FLETY

ZENON JELIŃSKI
ALEKSANDER PAWŁOWSKI
HELENA KRUPIENKO
CZESŁAWA PŁÓCIENNIK

OBOJE

JÓZEF CIEPLUCHA
JERZY KOPIŃSKI
FELIKS SOWA

KLARNETY

GRZEGORZ POSTOŁOW
IRENEUSZ BIERNACKI
WACŁAW KRAWCZYK
RYSZARD RYCZEL

FAGOTY

STEFAN SZCZECH
WIEŚŁAW ADAMCZYK
STANISŁAW SÓJKA

TRĄBKI

JAN PĘDZIWIATR
KAZIMIERZ ZIELIŃSKI

WALTORNIE

JÓZEF KRET
ADAM JABŁOŃSKI
TADEUSZ RATAJCZYK

PUZONY

JÓZEF GILAS
WIKTOR MICHAŁSKI
CZESŁAW PIEKARSKI

TUBA

ANDRZEJ PROMIŃSKI

PERKUSJA

URSZULA BEREŻNICKA
ANDRZEJ ZATKE
WŁODZIMIERZ WIKTOR

**CZŁONKOWIE ORKIESTRY FILHARMONII ŁÓDZKIEJ
WSPÓLPRACUJĄCY Z OPERĄ ŁÓDZKĄ**

I SKRZYPCE

JULIUSZ STEFAŃSKI
BRONISŁAW LIGEŻA
JAN FISTAK
KAZIMIERZ JODELIS
ROMAN STRZELECKI
WŁADYSŁAW DĘBSKI
KAZIMIERZ BIELECKI

II SKRZYPCE

JÓZEF MATCZAK
JERZY OSTROWSKI
ANTONI SZEWCZYK
BRONISŁAW EIGIRD
IGNACY CŁAPIŃSKI
MARIAN PEDA

ALTÓWKI

ZYGMUNT OLCZYK
ZBIGNIEW PISAREK
HENRYK EKIERT

WIOLONCZELE

JERZY SZCZERBA

KONTRABASY

TADEUSZ BIAŁKOWSKI
ARTUR LIPIŃSKI

FLETY

SŁAWOMIR POPIŃSKI
GRZEGORZ SIERADZKI

OBOJE

KAZIMIERZ BRUSZEWSKI

KLARNETY

ZDZISŁAW KULAK

FAGOTY

JÓZEF BALCER
MIECZYŚLAW GABRYŚ

TRĄBKI

WŁODZIMIERZ SKORZEPA
HENRYK SKONIECZNY

WALTORNIE

JÓZEF PEŁCZYŃSKI
HENRYK WASILEWSKI

PUZONY

WŁADYSŁAW JÓZWIAK
STANISŁAW GAJ

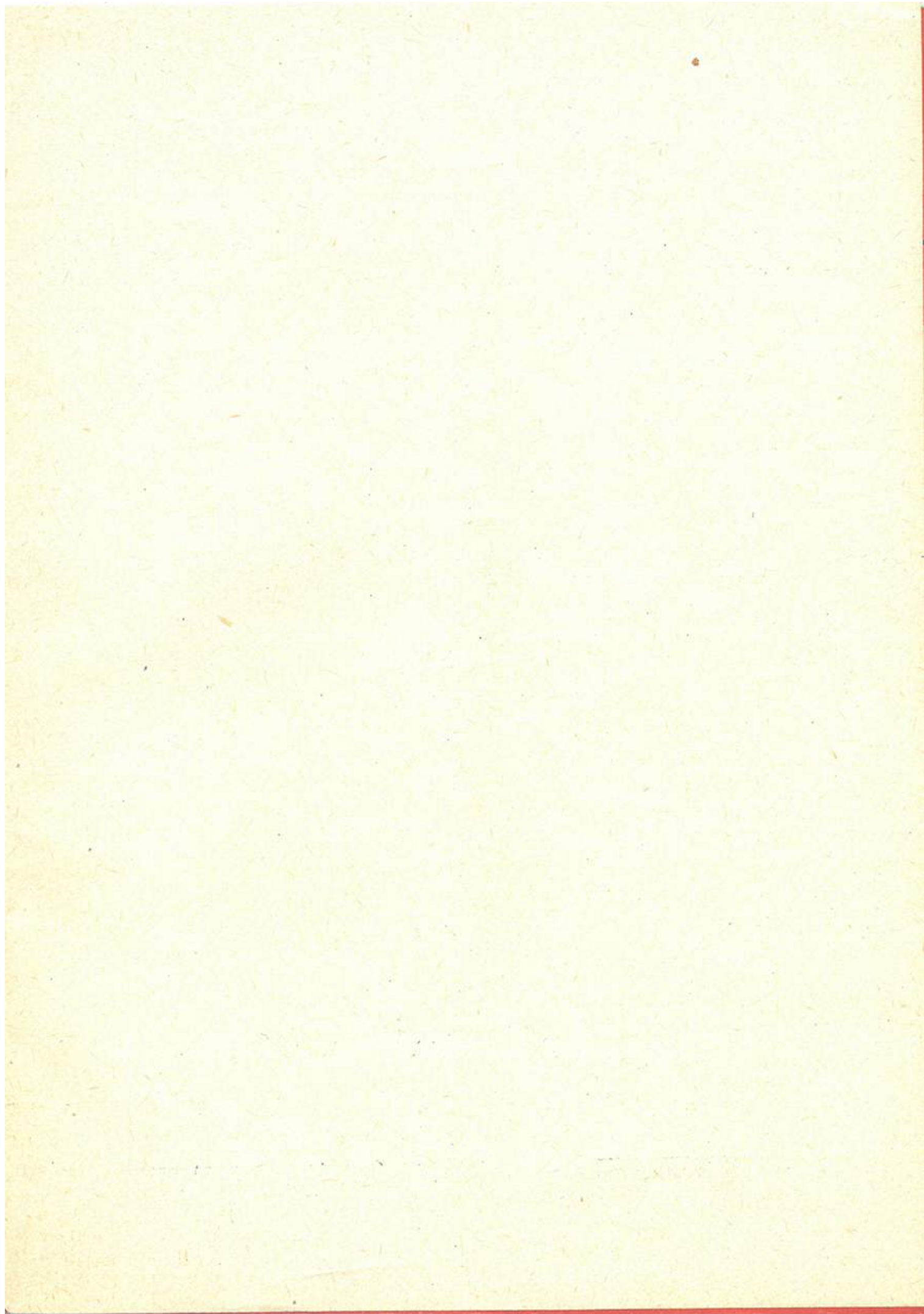
TUBA

WILHELM BONCZYŃSKI

PERKUSJA

KAZIMIERZ DOMAGAŁA
ALOJZY ZAWIŚLAK

Cena 3 zł

Zakłady Graficzne RSW „Prasa“ w Łodzi, ul. Żwirki 17
Zam. 3048. N. 10.000. XI. 62. A-4/4790